

{jcomments on}ทำไมการศึกษาประเทศไทยจึงล้มเหลว

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วหน้าว่านโยบายด้านการศึกษาของประเทศไทยล้มเหลว ได้มีการพูดกันมากและเป็นจุดอ่อนของทุกรัฐบาลในช่วงระยะเวลาตลอด 10

ปีที่ผ่านมา ผู้บริหารและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในด้านนี้ต่างก็ได้รับคำตำหนิกันไปโดยทั่วหน้า ไม่ว่าผู้บริหารท่านใดเข้ามาจัดการแก้ไขก็ไม่สำเร็จ ไม่สามารถทำให้การศึกษาประเทศเราดีขึ้นแต่กลับเลวร้ายลงเรื่อยๆ คุณภาพและมาตรฐานของผู้จบการศึกษาตกต่ำลง

ที่ว่าการศึกษาประเทศไทยล้มเหลว อะไรเป็นตัวชี้วัดว่าล้มเหลว ประชาชนคนไทยโง่ลงหรือ ผมว่าไม่ใช่ ปัจจุบันเรามีผู้จบปริญญาตรีจำนวนมากกว่าเดิม 10 ปีก่อน มีผู้จบทั้งปริญญาโท ปริญญาเอก มากมาย เดินชนกันทุกวัน แสดงว่าคนไทยจบการศึกษาระดับสูงขึ้น และมีจำนวนมากขึ้น มีผู้มีความรู้และการศึกษาสูงจำนวนมากกว่า

10 ปีก่อน เด็กไทยไม่โง่ สามารถรู้เด็กชาติอื่นได้สบาย เพียงแต่เด็กไทยขาดโอกาส ไม่ได้รับการสนับสนุนเท่าที่ควร

สังคมเป็นผู้ทำให้การศึกษาของประเทศไทยล้มเหลว คนไทยมีความสามารถในการเรียนรู้ และสามารถนำความรู้มาสร้างปัญญาเพื่อช่วยกันพัฒนาประเทศชาติให้เจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าได้ไม่แพ้ประเทศใดในโลก ปัญหายอยู่ที่ ค่านิยมที่ผิดๆของสังคมไทยที่ทำให้ระบบการศึกษาของประเทศไทยล้มเหลว ไม่ใช่ความผิดของผู้บริหารคนไหนคนใด

สังคมทุนนิยมได้เข้ามาครอบงำสังคมไทยเป็นเวลานานกว่า

10 ปี ผู้ที่มีเงินเป็นผู้กำหนดทุกอย่าง ทุกคนจึงแข่งขันกันหาเงินเพื่อสร้างอำนาจและโอกาสให้กับตัวเองและครอบครัว ผู้มีเงินและอำนาจมีสิทธิเหนือกว่าผู้ไม่มีเงินและอำนาจ ผู้มีเงินและอำนาจไปที่ไหนก็ได้รับการต้อนรับและยกย่อง

รัฐบาลได้ให้การศึกษาฟรีกับเด็กไทยทุกคนเป็นเวลา 12 ปี เพื่อให้ประชาชนได้มีโอกาสเข้าเรียนรู้การศึกษาในระบบ หลังจากนั้นเด็กจะต้องแข่งขันกันเข้ามหาวิทยาลัยเพื่อเรียนให้จบปริญญาตรี เพราะสังคมได้กำหนดว่าผู้จบการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีจะมีโอกาสก้าวหน้าในชีวิตได้น้อย กลายเป็นประชาชนชั้นสองของสังคม ไม่สามารถเข้าทำงานราชการ หรือเข้าทำงานในบริษัทที่มั่นคงได้ ไม่สามารถเข้าสมัครเป็นผู้แทนของประชาชน ดังนั้นถ้าต้องการมีชีวิตที่ก้าวหน้า จะต้องจบปริญญาตรีเป็นอย่างต่ำ

เด็กจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา หรือ สายอาชีพ ถ้าไม่ได้เรียนต่อการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จนจบปริญญาตรี จะมีโอกาสก้าวหน้าในชีวิตยากเพราะสังคมกำหนดว่าเป็นผู้มีความรู้ต่ำ รัฐไม่ได้ให้การสนับสนุนประชาชนทุกคนให้ได้รับโอกาสเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา สถานศึกษาของรัฐมีไม่พอเพียงกับจำนวนเด็กที่จบมัธยมในแต่ละปี ผู้ที่เรียนเก่งในระดับเกรด เอ ก็มีโอกาเลือกเข้ามหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงของรัฐ

และสามารถเลือกเรียนคณะที่เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานได้ สำหรับผู้ที่เรียนเก่งพอประมาณจะสามารถเข้ามหาวิทยาลัยของรัฐได้ แต่ไม่สามารถเลือกเรียนคณะที่ต้องการได้ เด็กส่วนมากไม่ได้คำนึงว่าจะทำอาชีพอะไร ควรจะต้องเรียนคณะไหน เพียงแต่คิดว่าเรียนคณะไหนก็ได้ขอให้ได้เข้าไปเรียน และจบเร็วๆ ส่วนผู้ที่ไม่สามารถเข้ามหาวิทยาลัยของรัฐได้ ก็ต้องเข้ามหาวิทยาลัยเอกชน เสียค่าใช้จ่ายเป็นเงินจำนวนมาก กว่าที่จะจบการศึกษา

สถาบันการศึกษากลายเป็นธุรกิจ เด็กต้องลงทุนเข้าศึกษาเพื่อให้ได้รับการยอมรับจากสังคมว่าเป็นผู้มีความรู้ ทุกอย่างได้มาด้วยเงิน อยากรู้ก็ต้องมีเงิน ทุกอย่างต้องลงทุน เมื่อมีการแข่งขันมากก็ยิ่งต้องลงทุนสูงเพื่อให้ตัวเองอยู่เหนือผู้อื่น ทุกคนจึงต้องแข่งขันกันหาเงินเพื่อนำมาเป็นทุนให้กับลูกหลาน มีเงินก็มีอำนาจ มีอำนาจก็มีโอกาสมากกว่าผู้อื่น ทุกอย่างจึงวนอยู่กับ เงิน อำนาจ และการแข่งขัน

เพราะค่านิยมที่ผิดๆ ทำให้คนแสวงหาความรู้ ยิ่งรู้มากก็ยิ่งเอาเปรียบผู้อื่น รู้ในสิ่งผิดๆ นำความรู้ที่ได้มาสร้างฐานให้กับตัวเอง ครอบครัว และพวกพ้อง โดยไม่เข้าใจความพอเพียง เราเน้นแต่สร้างคนให้มีความรู้ แต่เราไม่ได้สร้างคนให้มีปัญญา คนที่มีปัญญาจริงๆจะไม่คิดสั้น ไม่ทำอะไรแบบเอาเฉพาะตัว เห็นแก่ ตัวเอง ครอบครัว และ พวกพ้อง คนที่มีปัญญาจะมองการไกล คิดถึงผลประโยชน์ของส่วนรวมและประเทศชาติ ไม่สร้างค่านิยมผิดๆ ดังนั้นถ้าต้องการสร้างคุณภาพและมาตรฐานด้านการศึกษาให้ประชาชนคนไทยมีคุณภาพ เพื่อช่วยกันสร้างความมั่นคงให้กับประเทศชาติและประชาชนโดยรวม สังคมจะต้องเปลี่ยนค่านิยม หันมายกย่องคนดีมีคุณธรรม มากกว่าคนมีเงิน และอำนาจ

ช่วยกันสร้างคนที่มีปัญญา ไม่ใช่คนที่มีความรู้

จำนวนประชาชนชาวไทยที่น่าปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไปใช้ในการดำรงชีวิต
จะเป็นตัวชี้วัดคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของประเทศไทย